

i den gældende lov om Lønmodtagernes Garantifond, der betinger fondens dækning af, dels af arbejdsgiveren er ude af stand til at betale lønkrav, dels at virksomheden er ophørt. I de tilfælde, hvor fonden må afvise at yde dækning, fordi ophørsbetingelsen ikke er opfyldt, er den eller de berørte lønmodtagere som oftest afskåret fra at begære arbejdsgiveren konkurs på grund af manglende midler til at stille sikkerhed for omkostningerne. Selvom arbejdsgiveren senere erklæres konkurs, kan det være så længe efter lønkravens forfaldstid, at de falder uden for garantiens tidsmæssige udstrækning (6 måneder tilbage). Ved at tilvejebringe hjemmel for skifterettens undladelse af at kræve sikkerhed og for statskassens afholdelse af omkostningerne, når sikkerhed ikke er stillet, gives der sådanne lønmodtagere mulighed for hurtigt efter lønkravens forfaldstidspunkt at få arbejdsgiveren erklæret konkurs, således at tilfældet er omfattet af § 1 i loven om Lønmodtagernes Garantifond og lønkravene dermed af garantien. Om garantifondslovens dækningsområde henvises i øvrigt til § 12 med bemærkninger i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende konkurs m. v.

Skifteretten bør herefter altid kræve sikkerhed, hvor den, der indgiver konkursbegæring, ikke er lønmodtager i skyldnerens virksomhed, og der efter skifterettens skøn ikke er tilstrækkelige midler i boet til at dække omkostningerne.

Til kapitel 4.

Bestemmelserne i §§ 29-31 svarer til betænkningens udkastets §§ 30-32.

Reglen i § 29 om, at skyldneren ved afsigelsen af konkursdekretet mister rådigheden over boet, er i overensstemmelse med gældende ret, jfr. konkurslovens § 1, sammenholdt med den ved 1975-loven indsatte bestemmelse i § 1 a.

I § 31 er ikke medtaget udpantning, jfr. bemærkningerne til § 12.

Til kapitel 5.

§§ 32-37 svarer til betænkningens udkastets §§ 33-33 c og 34-35.

Til § 32.

Betænkningens udkastet indeholder alternative bestemmelser om, hvæd der falder ind under konkursen. Tre af udvalgets medlemmer foreslår en regel, hvorefter konkursen alene omfatter skyldnerens formue på tidspunktet for afsigelsen af konkursdekretet, medens to medlemmer foreslår at bevare den gældende regel (§ 1), hvorefter konkursen tillige

omfatter skyldnerens erhvervelser under konkursen. Mindretallet ønsker dog at opretholde de vidtgående undtagelser, som også efter gældende ret gøres fra den nævnte hovedregel. Herefter omfatter konkursen ikke skyldnerens indtægter ved egen virksomhed under konkursen og heller ikke arv eller gave, som tilfalder ham, når arvelader eller giver gyldigt har bestemt, at arven eller gaven skal båndlægges. Såvel efter flertallets som efter mindretallets udkast lægges indtægter, der under konkursen vindes af aktiver, som er inddraget under konkursmassen, til denne. Forskellen mellem de to udkast får herefter navnlig betydning for arv, som tilfalder skyldneren under konkursen, uden at arvelader ved testamente har truffet bestemmelse om båndlæggelse af arven. Er denne arv af væsentlig betydning, må det antages, at kreditorerne, dersom arven ikke indgår i det foreliggende konkursbo, vil begære en ny konkurs over de aktiver, som nu er tilfaldet skyldneren. Der vil da blive to konkursboer under samtidig behandling med hver sin aktivmasse, men med de samme passivposter, dog at den gæld, som skyldneren måtte have stiftet i tiden mellem det første og det andet konkursdekret, kan anmeldes i det sidste, men ikke i det første konkursbo.

Justitsministeriet finder, at fordelingen af skyldnerens aktiver gennem to konkursboer vil medføre komplikationer og besvær, som næppe kan anses for tilstrækkeligt begrundet ved hensynet til de kreditorer, hvis krav er stiftet ved skyldnerens aftaler eller handlinger under konkursen. Disse kreditorer kan søge fyldestgørelse i skyldnerens arbejdsindtægter under konkursen. Lovforslaget går derfor i overensstemmelse med udvalgsmindretallets udkast ud på at bevare den gældende ordning.

Om argumentationen for de to opfattelser henvises i øvrigt til betænkningen s. 96-97.

Til §§ 33-35.

Bestemmelserne svarer til §§ 33 a-33 c i betænkningens udkastet. Udvalgets flertal er enig i, at disse bestemmelser, som i hovedsagen svarer til gældende ret, bør medtages, dersom mindretallets forslag til udformning af § 33 gennemføres således som foreslået ved lovforslagets § 32.

Til § 36.

Bestemmelsen i *stk. 1* er i overensstemmelse med betænkningens udkastets § 34.

I betænkningen nævnes s. 103, at dersom der gennemføres en regel, hvorefter det i tinglysningslovens § 37 omtalte driftsinventar m. v. fritages for